

| [Prenumerera](#) | [Gratis nyhetsbrev](#) | [Skriv ut](#) | [Tipsa en vän](#) |

EN ALLVARSAM LEK

Cecilia Winge vill att färgerna ska lysa

*Färgen är viktig och ger lusten att måla. Och sättet att se.
– Det finns en frihet i måleriet som inte liver ger. Jag kan tänja
gränser och göra saker som det inte finns plats för, säger Cecilia
Winge.*

Hon tog ledigt från jobbet i höstas bara för att vara i ateljén hemma i Floda och måla. Hon har med sig en färg och en känsla. Och sen rullas allt upp, utifrån det.

– Jag kan bli lycklig av två färger ihop.

Bilderna är ett möte mellan det tunga och det lätta. Många ser föreställande motiv men för Cecilia Winge är färgerna det viktigt.

– Att det lyser om det. Jag tar tag i det och det ger lust att sätta igång med färg och ljus.

Ibland är bilderna föreställande som när hon sätter sig framför rosenbusken och försöker fånga formerna men ibland förhåller hon sig friare.

– Det finns där, det jag tittar på men jag måste vilja något. Det gäller att veta vad som är viktigt och vad som berör mig och betraktaren. Jag måste förstärka och förstora.

– För mig är det som en allvarsam lek. Det är jätteunderligt när jag håller på men jag kan inte ge mig tills jag hittar det jag är ute efter.

Ibland har hon frågar hon sig: Vad ska jag ha i dag? Det är bara grundfärger under. Hon målar, skrapar och rispar.

– Sen när jag tar tre steg tillbaka ser jag något.

Hon vill släppa loss.

– Jag är glad att människor uppskattar att jag ger mig ut på tunn is. Jag vet inte vad jag gör utan kan se det som något slags kamp mellan det ljusa och det mörka i mig eller i livet.

Hon lägger gärna på tjockt med färg.

– Det är härligt. Det är en platt yta men visst ska det vara något mer. Det är viktigt hur penseldragen läggs. Jag målar som det känns.

Hon målar mest i olja men på sommarhalvåret tar hon upp akvarell. Hon målade för Artur Grimur Olofsson i den så kallade Fredagsakademien.

– Han har inte betytt mycket för mitt färgspråk men var en jättebra lärare som gav mig bekräftelse och uppmuntran att fortsätta.

I bland brinner det om färgerna.

– Jag vill flytta gränser och göra något som jag inte brukar.

Hon tycker det är roligt att flytta ut i naturen och är med i ett gäng konstnärer sedan 20 år som kallar sig Blå Umbra och reser till olika platser om somrarna. Några av bilderna har kommit till på Hamburgö, andra i Forsvik.

– I somras var vi i Hällekis på Kinnekulle. Där fanns ett vackert ljus. Det är ofta vatten i någon form. I sommar ska vi till Väddö.

Ett pittoreskt motiv med de gamla husen på Lindholmen målade hon över vattnet från en balkong bredvid Henriksbergs restaurang på Stigbergsliden.

– Det började bli höst när träden sätter röd färg.

Hon har olika stilar som grenar på ett yvigt träd.

– Jag prövar mina gränser. Och färgens gränser.

För att få fram träet i gamla hus i Hunnebostrand lade hon på tjockt med färg.

– Det är kul att ha den friheten. Det behöver inte se ut på bara ett sätt. Jag kan vara sårbar ibland, kraftfull ibland. Jag tycker det blev vackert med det kraftfulla, det finns liv.

Ibland blir det riktigt ljuvligt.

– Ren som ett litet lamm, säger hon om Rosa ros.

Om Rosor, målad efter en rosbuske vid vandrarhemmet i Hällekis, tyckte en kompis att hon skulle vända på tavlan så att det såg ut som rosorna satt i en vas.

– För mig var det viktiga att få det grova och skira samtidigt.

Rosa hus i Forsvik kallar hon ett vackert naturmotiv med mjölkört (rallarros) framför byggnaderna och vattenspeglning i viken. Färgen är faktiskt ingen fantasi.

– Den fanns på riktigt.

Klippor och hav finns i ett motiv från Edshultshall.

– Jag vill måla oändligheten och friheten. Samtidigt som människan är liten är hon del av något jättestort.

Cecilia Winge är medlem i Ateljé 20, en målargrupp med ateljé i Floda.

JAN BERGMAN